

Avanç editorial >

Demà serà un altre dia; aventures d'un llibreter

La primera imatge que recorde de la meua vida són unes mans que acompanyen una careta que se m'acosta. Estic cridant de por. El meu pare em té agafat entre les cames. La visió d'una carretera inacabable, envoltada de plàtans, es va diluint com els meus crits. Tot seguit, la foscor. Em desperto tombat en una gandula de la cuina de casa, al costat d'una estufa de llenya. Estic sol. Tinc por, crido i em comença a sortir sang de no sé on. Arriba corrents la meua mare, que ha anat un moment al costat de casa a buscar la llet. M'han operat de les glàndules i dels carnots. Encara no tinc quatre anys.

Vaig passar la meua infantesa pràcticament al carrer. Al carrer d'Hernán Cortés (ara carrer Llarg) de Salt, una població que llavors encara no era la ciutat dormitori al costat de Girona que és ara. Van tardar molts anys a asfaltar-lo. Gairebé tots els veïns feien de pagès. A can Ferragut, la casa del costat, tenien vaques i molta terra. M'hi passava moltes estones. A casa d'en Vicenç Casas, el meu primer amic, també tenien vaques i molta terra, a més d'un viver on ens banyàvem a l'estiu.

«M'agradaria deixar de créixer i sentir-me sempre com ara», li vaig dir a en Vicenç un dia mentre jugàvem i ens ho estàvem passant molt bé. És el primer pensament meu que recorde.

En Vicenç era el petit de quatre germans. Un altre germà, en Josep, l'hereu, feia de pagès i li agradava molt el cinema. El gust per les pel·lícules que tenien tant ell com el meu pare van ser decisius per fer-me descobrir la màgia del cinema. Un altre germà, en Narcís, va ser molt important durant la meua etapa a l'escoltisme. Després es va animar a córrer en moto i va arribar a ser diverses vegades campió d'Espanya de motocròs i trial. Va voltar mitja Europa en competicions. Va ser seleccionador estatal i finalment va crear l'empresa Gas Gas, un referent en el món motociclista. La va fundar amb en Josep Pibernat, en Piber, un altre saltenc que amb les motos es tornava *locu*, que és la manera com a Salt anomenem els bojós per una afició, per diferenciar-los dels bojós que estan internats al manicomi que tenim

FITXA

«**DEMÀ SERÀ UN ALTRE DIA**»

Autor: GUILLEM TERRIBAS
Editorial: ARA LLIBRES
Pàgines: 192
Preu: 20 €

Els que busquin anècdotes de pesos pesants de la nostra cultura com ara Enrique Vila-Matas, Roberto Bolaño, Javier Cercas o Jaime Gil de Biedma, han encertat el llibre. Hi ha un munt de records de l'emblemàtic llibreter: des de la seva *mili*, el viatge en autoestop a París, fins a la fundació de la Llibreria 22.

Guillem Terribas (Salt, 1951) ha elaborat aquest llibre amb la col·laboració del periodista Xevi Planas. No són unes memòries, però s'hi acosten molt. Terribas gestiona avui una petita cadena de llibreries a la ciutat de Girona. L'establiment principal és la Llibreria 22, la qual, gràcies al tarannà de Guillem Terribas, s'ha donat a conèixer per l'organització de múltiples iniciatives ciutadanes. La va obrir el 1978. Terribas ha participat en tota mena d'activitats cíviues i culturals a Salt i Girona.

Guillem Terribas, envoltat de llibres. / MANEL LLADÓ.

al poble. L'amistat amb en Narcís es manté a hores d'ara.

Als sis anys vaig entrar per primera vegada a l'escola, amb la *señorita* Asunción. El primer dia m'avorria i, a l'hora del pati, me'n vaig anar cap a casa. La meua mare em va renyar molt i em va dir que no ho tornés a fer mai més. No ho vaig fer mai més, però sempre més em va avorrir anar a l'escola.

El 18 de maig del 1958 (el meu pare va morir un altre 18 de maig, quaranta-un anys després) va néixer el meu germà Carles, a qui llavors deïem *Carlus* i ara diem *Xarli*. La meua mare tenia quaranta-dos anys i no treballava perquè estava molt delicada de salut. L'economia de casa tampoc no estava gaire bé de salut. El meu pare feia de guàrdia municipal a Girona. És curiós: vaig tardar més de vint anys a dir públicament de què treballava el meu pare. Sempre que m'ho preguntaven responia que era funcionari de l'Ajuntament de Salt. Ben mirat, no era cap mentida i d'aquesta manera m'estalviava la vergonya de confessar que era guàrdia.

Tenint en compte la precarie-

tat de la salut de la meua mare i de l'economia de casa, ens van agafar a mi i a la meua germana Gina, que té dos anys més que jo, i ens van enviar a casa del germà de la meua mare als afores de Montalban, a Occitània, tot i que per a nosaltres sempre ha estat França. Vaig viure enmig d'un paisatge de verds, de vinyes, de moltíssimes vaques, de camps de blat de moro... Em vaig convertir en un expert en la pastura de vaques, amb una gossa esplèndida, la Fifí, que m'ajudava. O potser era jo qui l'ajudava a ella.

Vivíem en una casa de pagès enorme, que era d'un marquès propietari d'un *château* molt ruïnós i pare de molts fills. Una part dels beneficis que donaven la terra i les vaques eren per a ell. A la casa hi vivia el meu *tiu* Lluís, un home solter amb moltes arrugues a la cara, amb un cabell curt que havia estat ros i amb uns ulls blaus, una mica apagats pel pas dels anys. Se n'havia anat, acabada la guerra. Sempre sentenciava: «En Franco em va fer fora. No tornaré a Espanya fins que no es mori.» I així va ser: no hi va tornar fins un any després de la mort del

dictador. Preveient el que passaria, quan va morir en Franco vaig decidir exiliar-me per uns dies a Montalban, per fer costat al meu *tiu* i per protegir-me davant el que pogués passar. Vaig viure aquella processó seguint-la per la televisió francesa amb ell i la meua germana gran, la Mariàngela, que es va casar amb un francès, en Michel, i s'ha quedat a viure allà.

Amb el *tiu* Lluís, que era el líder del nucli familiar, també vivien la seva germana, la meua tia Angeleta, i el seu marit, el *tiu* Miquel, que em consentien moltes coses. Els tenia confiança perquè ja els havia tractat quan vivien a Salt. Feia poc que s'havien traslladat a França i no sabien francès. El *tiu* Miquel va ser condemnat a mort en acabar la guerra, però finalment li van perdonar la vida a canvi que es passés cinc anys dedicats a fer treballs forçats. Sempre més li van estar fent la punyeta i va acabar anant a viure a casa del *tiu* Lluís, amb qui no s'entenia gaire.

El *tiu* Lluís era un home dur, de poques paraules i molt estalviador. Havia patit molt al camp de concentració d'Arles, després va pujar a peu cap a París i quan van arribar els alemanys, durant la Segona Guerra Mundial, va tornar a baixar fins a Montalban. Parlava un francès d'estar per casa, però es feia entendre. Cada dia, després de dinar i de sopar, s'asseia al costat d'un aparell de ràdio molt gran i, parant l'orella, escoltava les notícies. De tant en tant ens explicava el que passava al món. Només una vegada vaig entendre el que deien a la ràdio. Va ser quan vaig sentir la veu d'un tal Fidel Castro, que havia conquerit el poder a Cuba. El *tiu* Lluís estava subscript a *L'Espoir*, una revista que editava la gent de la CNT exiliada a Tolosa de Lengüadoc. Sempre hi publicaven alguna fotografia i escrits de la Frederica Montseny. Aquest nom se'm va fer familiar llavors, com l'acudit on sempre sortia una caricatura d'en Franco. D'aquesta manera vaig saber qui era el dolent de la pel·lícula.

Allà vaig començar a fumar. Ells es feien les cigarretes de picadura i me'ls mirava amb tantes ganes que sempre acabaven donant-me'n una. [...]